

ADRIAN TCHAIKOVSKY

Přeložil Milan Pohl

PEŠKY NA ALDEBARAN

Planeta9

ADRIAN TCHAIKOVSKY

**PĚŠKY NA
ALDEBARAN**

PRAHA 2023

PĚŠKY NA ALDEBARAN

Walking to Aldebaran
Copyright © Adrian Tchaikovsky, 2019

First published in English by Solaris,
an imprint of Rebellion Publishing Ltd.

*This translation is published by arrangement
with Rebellion Publishing Ltd.
www.rebellionpublishing.com*

Czech edition © Martin Královec – Planeta9, 2023
Translation © Milan Pohl, 2023
ISBN 978-80-88321-80-4

KAPITOLA PRVNÍ

DNESKA JSEM NAŠEL NĚCO, co bych mohl sníst a zároveň spálit, abych zahnal temnotu. Tenhle den proto řadím k těm lepším.

Nevím, co to bylo ani odkud se to vzalo. Bůhvíjak dlouho to bloudilo chodbami Krypt, stejně jako já – ale jak dlouho jsem vlastně tady, chlape? Není tu den ani noc, všechno se mi dávno vybito, takže nemám jak měřit čas, a můj život splývá v jednu dlouhou šed' přerušovanou čím dál nahodilejšími dobami spánku. Nepotřebuju spát tolik jako dřív. Anebo potřebuju spát jiným, možná nedosažitelným způsobem. Při každém bdění ve mně narůstá spánkový dluh, který moje ubohá lidská fyziologie nedokáže dohnat. Až změním od základu vlastní mysl, třeba se mi rovnováha vrátí. Prozatím: úzkost, třas, mánie, paranoia,

zrychlený dech. Nebo – občas – vůbec žádný dech. To je asi ještě horší, jenže na druhou stranu, vzduch je tady hrozně proměnlivý. Jako vážně, kdyby sis mohl vybrat, rozhodně bys ho nechtěl mít v plicích.

Ovšem ta věc... ta věc, kterou jsem našel, která mi projasnila den a naplnila břicho: byla dvakrát delší než já, ale zahynula už dávno, takže se asi trochu scvrkla. Vzduch v této části Krypt je hodně suchý. Vnější vrstvy toho tvora zkřehly, drobily se mi pod rukama, a mně se zdálo, že v sobě nemá nic pevného, když jsem je však oloupal, našel jsem pod nimi maso, tuhé a vyschlé, ale pořád maso. Tvor měl tučet článkovaných nohou a já je ulámал, navršil na hromádku, abych rozdělал táborák, jak mě to učil vedoucí ve skautu. Jiskry jsem vykřesal jedním z ne zrovna spolehlivých udělátek, co jsem si tu splichtil. Vzduch je tady sice suchý, ale taky chudý na kyslík, vidím to na tom, jak jsem zpomalený: pomaleji dýchám, chodím, myslím. Oheň se tu rozdělává těžko. V Kryptách je navíc pěkná kosa, v podstatě všude, kam se hneš. Ale dokázal jsem to. Povedlo se mi rozehřát hraničku natolik, že vyskočil malý mihotavý plamínek, a pak jsem se kolem něj schoulil, uvěznil ohýnek mezi svým tělem a kamennou stěnou, až neměl skromný příděl tepla jinou možnost než se do mě vsáknout.

Maso chutnalo jako nakyslý prach. Jedl jsem proteiny, které se vyvinuly spoustu světelných let od Země na jakési planetě, kde žijí bytosti podobné dvanáctinohým pětimetrovým červům, ale poslední dobou je můj mikrobiom mírně řečeno všežravý. Svíjel jsem se a sténal, jak se všichni ti mrňaví pracanti v mém žaludku pokoušeli popasovat s neče-

kanou hostinou. Kdysi jsem měl intoleranci na laktózu, věřil bys tomu? Sotva jsem snědl sýr, už jsem vrhal šavli, navíc jsem prděl jako čokl, pokud jsem spořádal moc bílého chleba. Můj jídelniček je teď přímo katolický, aspoň ve smyslu „všeobjímající“, bohužel nikoli „v pátek je ryba“.

Povrchová vrstva mrtvého tvora sestávala z povlaku, který nevyrostl, ale byl vyroben, ačkoli se drotil úplně stejně jako kůže pod ním. Snažil jsem se to nevnímat. Namlouval jsem si, že ten tvor byl prostě dalším zvířecím nájemníkem Krypt, dalším živočišným druhem, který sem byl nasazen, aby se buď vyvinul, nebo vyhynul. A vyvinula se jich spousta, to mi věř. Krypty jsou tady dlouho, předlouho – miliony, miliardy let. Některé organismy si na ně zvykly, vysloveně to tu milují. Já mezi ně nepatřím, ačkoli mám dojem, že už jsem tu taky dlouho. Několik měsíců na tak příšerném místě je pro člověka sakra dlouhá doba. Aspoň myslím, že jsem tu několik měsíců; doufám, že ne let. Jenže kvůli nedostatku světla a... no, o spánku už jsem mluvil... prostě si začínám říkat, že spoleh tady není ani na čas. Koneckonců, něco na tomhle Bohem zapomenutém místě umí s běžnými zákony relativity pěkně zamávat.

Jmenuju se Rendell; Gary Rendell. Jsem astronaut. Když se mě jako kluka ptali, čím chci být, až vyrostu, odpovídal jsem: „Astronautem, prosím!“ s hlavou plnou Aldrina a Těřeškovové. Ačkoli je průzkum vesmíru dávno doménou strojů, máme teď novou várku astronautů, lopotících se a umírajících na čím dál rudějším písku Marsu, aby za čtvrt století mohla přiletět klika boháčů a žít z toho, co vybuodovali. Ale takovýmhle astronautem jsem

nechtěl být. Já se chtěl vypravit do *vesmíru*. Vkročit na cizí světy.

A to se mi splnilo. Tohle všechno jsem udělal. Potkal jsem mimozemšťany, inteligentní mimozemšťany. Viděl jsem vesmírné lodě. Dýchal jsem jedovatý vzduch na planetě na druhém konci vesmíru. Nejspíš jsem nejzcestovalejším člověkem v dějinách lidského cestování, pokud se tedy vůbec sluší mě do této kategorie zařadit. Prostě mě nenapadlo, že to bude obnášet tolik bloudění a pojídání mrtvol. Ve škole pro astronauty mi to nikdy neřekli. Sedmiletého Garyho Rendella nevarovali, že se bude možná choulit u ohýnku, skomírajícího nedostatkem O_2 , a přežvykovat vysušené zbytky dávno mrtvého mimozemšťanského průzkumníka. Kdyby se mi o tom zmínili, asi bych jim řekl, že chci být radši mašinfirou.

Druhý den pokračuju dál, průzkumnického kolegu nechávám napůl snědeného za sebou. Nevím, co ho zabilo. Mluvím o něm v mužském rodě, protože když je někdo chlap jako já, přichází mu to na jazyk tak nějak automaticky. Vlastně jsem si ho překřtil na Frantu. Frantu z rasy Frantaňů, původem z Frantosvěta. Nikdo jiný tady není; všechno si můžu pojmenovat, jak chci. Franta bloudil tunely, ztracený zrovna jako já. Neměl žádný dýchací přístroj, který bych dokázal rozeznat, ačkoli si můžu jenom domýšlet, kterou tělesnou součástí doopravdy dýchal. Třeba je Frantosvět někde nablízku, vyprahlý svět s minimem kyslíku, hemžící se housenkovitými lidmi, kterým se podařilo proniknout do vesmíru pomocí jiného figlu než hořlavých fosilních paliv a pak objevit Věc. Věc, kterou jsme našli za Neptunem. Věc, kterou najde každý, když se vydá dost daleko. Krypty.

Franta a jeho sourozenci, soulíheňci nebo souklo-
novci byli nadšením bez sebe, svým vlastním hou-
senkovským způsobem. Vstoupili do Krypt jako my
a ostatním Frantům se možná vedlo lépe a natrefili
na nějaké šikovnější místo. Možná si žijí na vysoké
noze se stabilními obchodními smlouvami s Pepíky
a Maruškami z nejrůznějších koutů vesmíru. Ale
můj Franta měl smůlu. Můj Franta se zatoulal, od-
dělal se od ostatních, podlehl vesmírnému šílenství
nebo se odevzdal bohům Krypty. Našel si suché mís-
tečko, svinul mohutné tělo do klubíčka a zemřel...
a později šel kolem pozemšťan Gary Rendell a kus
ho sežral.

Ale neměl bych propadat sentimentalitě. Tady
jsem špatně. Atmosféra neodpovídá té naší, a po-
kud sem Franta nezabloudil z jiného aeromu, pak
není Frantosvět vhodnou destinací pro lidi. Vydám
se tedy pryč, putuju temnotou, neustále rozfoukávám
doutnající konce Frantových končetin, zháše-
né mrtvým vzduchem, protože v Kryptách je zima
a tma, ačkoli skoro všechno ostatní se mění.

O den později – to znamená potom, co si zase
zdřímnu; mé vnímání času nasvědčuje tomu, že tato
údobí jsou stále zřidkavější, ale pokud nebudu mlu-
vit o dnech, hodinách a minutách, i kdyby ta slova
neměla mimo moji lebku žádný význam, naprosto
se zblázním, takže – o den později překračuju nevidi-
telnou hranici do dalšího aeromu. Tenhle svět slabě
voní po něčem, co připomíná levanduli, a moje plí-
ce našpicují uši, protože obsah kyslíku je tu vysoký
a také proto, že jsou v něm jisté prvky, které by lidé
obvykle nechtěli ve velkém importovat do choulos-
tivých, zranitelných tkání svých dýchacích dutin.

Jenže moje plíce už jsou taky všežravé. Vždyť co by to bylo za varovný příběh, kdyby se Bludný Holanďan mohl jednoduše utopit?

Zhluboka se nadechnu. Jsem fajšmekr přes atmosféry. Kyslík, ano, hmmm, dobrý kyslík, výborný ročník. Dusík a metan, ano, vážně dobrotu, s oxidem uhličitým to trochu přehnali a sirnatý podtón si mohli odpustit. Nevím, jak ty, Toto, ale řekl bych, že tohle místo nesousedí se Zemí ani s žádnou končinou, kam se mohla vydat Dorotka. Spíš se hodí pro Plecháče, jenže my musíme pokračovat dál, nemám pravdu? Povídám si s Totem – pokud ti to ještě nedošlo, Toto jsi ty –, povídám si s tebou, Toto, protože v Kryptách je tma, jak jsem říkal, a můj vlastní hlas, byť chraplavý, mě uklidňuje. Když se mi vrátí jeho ozvěna, můžu se tvářit, že jsem Toto a ty zas Gary Rendell a že spolu vedeme starý dobrý rozhovor.

Myslím, že dřív jsem si s tebou povídal, abych zůstal při smyslech, ale tuhle fázi vztahu už máme jaksi za sebou, nezdá se ti?

Břicho mám plné mimozemšťanského masa, povolna se rozkládajícího v trávících šťávách, a cítím, jak se můj metabolismus začíná v sytějším vzduchu oklepávat a rozjíždět. Moje oči pomrkávají a mžourají přes pochodeň z Frantovy nohy, náhle hořící plamenem, protože přede mnou je světlo, skutečné světlo. Ne světlo hvězd, ne světlo slunce, ne světlo ohně, ale pořádné světlo – takové, jaké vytvářejí inteligentní bytosti se sofistikovanou technologií. V Kryptách je většinou tma jak v pytli, hrůza nekonečných studených chodeb vytesaných ve skále, kde můžeš na každém kroku zahučet do jámy nebo pasti, vlézt do fyzikální podivnosti, prudké změny